

LBRIS

We know
books

dorina stoica

pâinea lui Bragi

Editura Paralela 45

firmituri / 7
scriu cu fervoare de parc-aș fi la închisoare / 9
alege doamnă ce vrei / 12
trend / 15
șoc! / 17
e bene, bene, molto bene! / 19
fum de tămâie / 22
mă angajez la spălătorie / 23
întotdeauna privesc numai în sus / 25
ușor aplecate / 26
duduia m. stă la masă cu ei / 27
adevărul / 28
campanie electorală / 29
job / 31
fluxuri & refluxuri / 32
*** / 33
Dumnezeu dădea liturghie / 34
și El mă vedea / 36
primăvara devreme icoane / 37
zăvorâte / 38
cu ușile închise / 39
mă fardez / 40
carii se joacă de-a îngerii / 41
stelele / 42
zbor / 43
vinul / 44
caloiană / 45
să aud cocoșii cântând / 46
patruzeci grade plus / 47
duminică pe la prânz / 48
când ți-ai întors fața de la mine / 49
de luni până luni / 50
concediu pe facebook / 52
copy paste / 55

Defilez pe facebook,
dacă nu ești aici nu existi,
e-o zicere mai nouă,
cu o lista lungă de poeți,
unii sunt deja consacrați.

Mă uit cu jind la poemele lor,
parcă aș fi un câine flămând
intrat pe furiș la masa stăpânilor.

Stau mai ales
pe lângă poeții cu barbă.
Îndrăznesc uneori să întind mâna
și să ciugulesc firmituri
de fiecare dată cu speranța
că sunt din „pâinea lui Bragi”.

Printre mese,
acolo unde aburii bucatelor alese
(„și câinii mănâncă
din firimiturile căzute
de la masa stăpânilor”, nu?),
se amestecă cu mirosul
inconfundabil
al încălțărilor de firmă,
luate la kilogram
de la „magazinul de vise”
second hand
prind, metafora,
o mestec o rumeg,
o las la dospit
până sunt convinsă că-mi aparține.

Amintit de baba Vanga-n
predictiile apocaliptice
despre România 2016,
început acum vreo jumătate de veac
când îmi număram
primele fire de păr alb, și de când,
îmi tot hrănesc cu firmituri
căzute de la masa poetilor frustrările,
asa cum mi-a scris
în felicitarea de Anul Nou un poet
devenit critic literar din lipsă de „pâine...”.

like-uri, sărutari, îmbrățișări,
zâmbete, flori virtuale.
fără nici un efort, simplu,
românește, compuneam pentru rude,
vecini, mireni, casnice,
liber profesioniști, menajere, ciobani,
pensionați medical, de drept, sau anticipat,
educatoare, profesori de religie,
copii din clasele primare,
ori clasa pregătitoare, monahi, monahii,
lumânărese, cântăreți în strană,
agenți, paznici de noapte,
arestați la domiciliu, șomeri.
m-au părăsit unii dintre ei
„nu mai semeni cu draga noastră simplă
îmbrobodită cu ochii blajini și zâmbet naiv.
Așteptam poze de la mănăstiri,
Sfântul Maslu privegheri,
am făcut postere
cu poeziile tale de dragoste pentru Sfinți,
unele alb negru, altele color,
au devenit folclor pe internet,
ce te-a apucat, erai de-a noastră, te dai mare,
vrei să devii scriitoare,
mai lasă-ne-n pace, te-ai stricat!”
unii m-au blocat.
duhovnicul m-a sunat ieri supărat.
nici la biserică nu mai merg atât de des,
doar duminica.
de la Sfânta Liturghie nu lipsesc!
citesc mai rar și neatent
din „Cartea de rugăciuni”,
„Acatistier”, „Sfânta Scriptură”,

„Psalmii lui David”
ori „Poezia Vechiului Testament”:
intru de douăzeci de ori pe internet,
de pe laptop ori iPhone
parc-aș fi robot,
sunt dependentă de facebook
mai ceva ca la douăzeci și șapte de ani
când aprindeam snagov, bt,
uneori kent din oră în oră,
puteai sa-ți pui ceasul
după mirosul de țigară.
noroc cu gumele „Nicorette”
de m-am lăsat definitiv de fumat.
mi-am pus la cap să le găesc:
Florin Iaru, Mircea Cărtărescu,
Maria Cârnelci, Călin Vlasie,
Matei Vișnec, Emil Brumaru,
Alexandru Mușina, Savatie Baștovoii
și cărți scrise de voi,
plus altele o sută și ceva
cumpărate de la Bookfest.
Mântuitorului i se văd doar ochii
din spatele lor,
mi-e teamă să-L privesc, poate lăcrimează.
în grabă fac rugăciunea de seară,
„cred Doamne, ajută necredinței mele”
mă iartă, știi că te iubesc,
mi-am luat o vacanță de scris”
umblă prin mine ultimul poem citit,
dorm cinci minute cu cartea-n mână,
visez încâlcit prozopoeme,
poezii, metafore în culori,
mă trezesc îmi vine „să da cu valu-n mal”.
scriu la fereastră,
luna dă pe dinafară de plină
nu pot adormi.

la inimă o panică mă atacă,
iau alprazolam fără prescripție medicală,
din cutia de pe noptiera mamei,
ce merge pe-o sută de ani.

altădată citeam acatiste la doisprezece noaptea,
compuneam poeme cu rimă.

acum „Cântarea cântărilor” e pe sub pat,
cu mătanile se joacă pisicile,
deschis e Ulciorul Pandorei,
poezia asta mă tine trează,
parc-ar avea cofeină în ea.

îi fac în ciudă lui Geo,
iar a amestecat băuturile aseară
strigă la mine „închide calculatorul femeie,
iar scrii, nu ies bani din poezii,
consumi degeaba curentul,
trag heblu, să știi!”

„nu-l sting, c-așa mușchiul meu vrea,
de chichi, de michi, de-un leu bomboane
și de restul mentosane.”

Citesc, scriu poezie cu-atâta fervoare
de parc-aș fi la închisoare
și libertatea mea ar depinde de asta.

Sunt la răscruce,
patru drumuri s-aștern sub picioarele mele,
poeta din mine nu știe pe care din ele s-apuce,
Îngerul păzitor îmi șoptește abia auzit:
„spre Cruce femeie, spre Cruce!”